
A' Vándorló.

Lichtwer szerént.

Eggy Ember, a' ki fokáig járt-fel 's alá a' Világba', meg-tértt végre Hazájába. Baráti csoportosan jöttek hozzá, és Öröm-kiáltások közt fogadták. Örülünk, mondák, hogy szerentsésen Haza érkezéél: nosza be-
szélly valamit Történeteidből. Bezzeg! ugyan kerültek eggyfzerre Tsudák-elé. Úram! mondá a' meg-tértt Utazó, tudjátok, melly rettenetes mellze van ide a' Húronok' Országá? ... Onnan tízen-két száz Mért-földnyire, láttam eggy különös Nemét az Embernek. Gyakran késü Éjjelig maradnak ülve eggy Afztal mellett, a' mellyen sem Abrosz nintsen, sem valami Enni-való. Ha a' Mennykö dörög - is Fejek felett, ha két Hadi-se-reg hartzol - is körülöttök, ha az Ég Le-rogyással fenyegeti - is őket, meg nem indulnak

nák rajta, és meg nem mozdúlnak Helyekből, mert némák, és fiketek. Néha-néha némelly értetlen Hangok jönnek ki Szájokból, a' mellyeknek semmi Eggybe-köttetések nintsen, és semmi nagy Dolgot sem jelenthetnek ... még is tsudálatos Módra forgatják Szemeiket ezen Embereknek. Gyakran Bámúlással szemléltém őket; soha finstsenek Szemlélők nélkül, a' kiket az Újságkívánás gyűjt-öfzve. Barátim! soha sem felejttem-el azon írtóztató Abrázatokat, mellyeket itt szemlélni vólt Alkalmatosságom. A' Kétségb'esés, a' Dühösség, néha Nyughatatlansággal egyelített gonofz Öröm, festettek egymás után azokra. Most a' Fúriák' Mérge, most a' pokolbéli Birák' komor Tekintete, most egy Halálra-ítéltnék Szorongattatási foglalták-el azokat. Hát, kérdék az Utazó' Baráti, mi Tzéljok van ezeknek a' Bóldogtalanoknak, talán a' Közjónn dolgoznak? ... Oh nem! ... Talán a' Filozofusok' Kövét keresik? ... Igen bizony! ... Vagy a' Circulus' Quadráturáját? ... Azt, hát ... No, tehát megtett Bűnök-

nökért tartanak Pénitentiát? . . . Azt gondolni sem kell . . . Tehát valóságos Dühösökről beszélsz; mert mi ördögöt tudnának tsinálni, ha nem hallonak, nem beszéllnek, és nem éreznek? . . . Játfszanak.

A' Légy-madárka.

Minden élő Allatok közt e' leg-szebb Formájára, és leg-tündöklőbb Színeire nézve. A' drága Gyöngyök', és az Értzek' mester-séges Fényessége nem hasonlítottathatik ezen Természet' kised Kíntiséhez. Remek - munka a' Természetnek, a' melly ötet fel-ékesítette mind azon Ajándékokkal, a' mellyeket egyenként osztott-el a' több Madarak közt. Ebbe' egyesültek a' Könnyűség, Sebesség, Szépség, és Kellemetesség. Tollain fénylenek a' Smaragd, Rubin, Topáz: soha sem porozza-bé azokat, és egész Életébe' allig lehet egy Szempillantásig ülve látni valamely Ágatskán. Szüntelen a' Levegőbe' múlatoz, egy Virágról a' másra repdes, a' mellynek Nektárjával él; és tsak az alatt az Ég alatt lakik, a' hol szüntelen virágoznak.